Pregaria.cat

Entrada

La dolçor espiritual

(Comentari a un text de sant Bonaventura)

La joia, l'amor i la dolçor espiritual en primer lloc són olorades

Enmig de la nostra vida agitada, que va a gran velocitat i que ens deixa poc temps per a la vida interior, a vegades hem olorat que hi ha una serenitat, una pau i una llum que podrien omplir el nostre cor i ajudar a la seva transformació. Aquesta suau olor arriba com a conseqüència d'una relació amb alguna persona contemplativa o amb algú que s'ha donat al servei dels més pobres... Altres vegades pot ser motivada per una lectura, una pel·lícula, una sortida, una conversa.... què sé jo... però olorem que hi ha un goig diferent i nou, bàsicament espiritual. En tenim desig, però hi ha tan poc temps i són tantes les experiències que de moment ho deixem escapar com un bell somni.

En segon lloc són tastades

Un dia, però, en unes circumstàncies determinades, possiblement sense cap preparació, fem un tast del goig espiritual. Segurament està relacionat amb un text de la Bíblia, d'un llibre, o potser de forma sobtada. És un temps molt diferent, molt difícil d'explicar, que deixa una marca interior important. Encara no sabem massa què significa. Molts cops és de relació amb un Tu que hem conegut ja sigui per fe o per una vaga creença que en aquests moments es transforma en experiència. Un Tu real, encara sense massa definició. Aquest tast deixa en el nostre cor una memòria feliç, que recordarem amb una certa plenitud interior, una llum, una escalfor, una força...

En tercer lloc són menjades

Quan al tast es va repetint la nostra vida va canviant. Ja no és com abans. Ens hem anat fent sensibles a la compassió, a la justícia, a la llibertat humanes. Tenim més temps pels altres. Deixem molts cops de ser el centre del món. El goig es va convertint en aliment. Ell és el nostre aliment, de mil maneres diferents. Hi ha un parèntesi de desert que, si el sabem enfocar bé, purifica el nostre gust i el centra més i més en Déu i el seu Regne. A mesura que aprenem a prescindir de la dolçor com un fi, Ell i els seus preferits, els pobres, van creixent en el nostre univers interior. Humilment podem dir que per do seu, Ell ja és "l'amor de la nostra ànima".

I algunes vegades ens embriaguem

Potser és una expressió una mica forta. Però és una bona comparació. Sant Francesc Xavier després d'una jornada donada totalment als altres, moltes nits les passava pregant al seu Senyor i Amic i deia: prou, prou Senyor!! El company que estava a la cambra del costat en una pobra cabana ens ha deixat aquest testimoni. Quan Déu vol manifestar-nos el seu Amor potser no hi ha expressió tan encertada com el d'una mena d'embriaguesa.

Olorem, se'ns dóna un tast, som convidats a la taula i al millor vi

Com que només vivim en aquest món una vegada potser que ens ho pensem... On hi ha la veritable felicitat?

Jesús Renau sj